

Leserbrev

Kontakt oss på post@svabardposten.no

- Leserinlegg må være oss i hende innen onsdag klokken 15.00.
- Innlegg må ha navn og adresse.
- Vi forbeholder oss retten til å forkorte og redigere innlegg.

Lovsang til Hiorthfjellet

Unis-direktør på slutt - del 1

SØROVER: Gunnar Sand er i ferd med å avslutte sitt opphold på Svalbard som Unis-direktør. I den anledning har han skrevet fire kronikker. Her er den første.

FOTO: BIRGER AMUNDSEN

Jeg har hatt seks fantastiske år i Longyearbyen. Tida har gått fort, det var som jeg kom i går. Når jeg ser på de store politiske stridsspørsmålene lurer jeg på om jeg gjorde nettopp det.

Da jeg flyttet nordover i 2006, gikk diskusjonen høyt om kulldriftens videre rolle på Svalbard. Ny Svalbardmelding var på trappene, de politiske delegasjonene kom på rekke og rad, og spørsmålet om fortsatt kulldrift sto øverst på agendaen. På Unis ble vi spurt om vi var klare til å overta som hjørnesteinsnæring? Mitt svar var et klart og tydelig nei. Det er en hovedutfordring for Unis at partnerne til nyansatte også ønsker en meningsfull jobb. Unis trenger et større samfunn, ikke mindre.

Fremtidig energiforsyning var et annet nøkkelspørsmål. Skulle vi fortsette med kull eller kanskje gå over til naturgass? Vindkraft var et forlokkende alternativ, men så er det jo vindstille på de kaldeste dagene. Og vi trenger fjernvarme.

Noe av det første jeg møtte i 2006 var et forslag om fredning av Øst-Svalbard. Området skulle reserveres forskere, fikk jeg høre. Det høstes interessant ut, så jeg spurte noen av mine kolleger hvorfor forskerne ville ha Øst-Svalbard for seg selv? Ingen anelse, var svaret. Forslaget om total fredning var ukjent for våre forskere og heller ikke noe de ønsket.

Lokalstyrets rolle var viktig inn mot ny Svalbardmelding. Spillerrommet for de folkevalgte var lite, kanskje var tiden inne for å gi Lokalstyret en sterkere rolle? Punkt én var å få en plass i det Interdepartementale polarutvalget, der hvor interessentene kommer sammen og politikken formes. En liten observatørplass til å begynne med kanskje? En krakk med tre bein nederst ved døra?

Seks år senere er det interessant å merke seg at de store sakene i Longyearbyen fortsatt er kulldrift, energiforsyning, lokalstyrets rolle og Øst-Svalbard. Ingen av dem synes å ha beveget seg stort siden jeg kom. Ikke er det særlig utsikter for fremdrift heller.

Jeg har satt pris på samholdet i Longyearbyen. Lokalstyret, Sysselmannen, kulldriften, reiselivet og forskningen – vi vil alle det beste for fellesskapet. Og vi erkjenner at vi er avhengige av hverandre. Samholdet er bare blitt sterkere i min tid.

Personlig har jeg vært engasjert i næringsutvikling. Det er ikke enkelt. Unis sendte to søknader til Forskningsrådets Norsatsing-program i 2008 og fikk begge i retur. Programmet var finansiert av Kommunal- og Regionaldepartementet (KRD) for å stimulere til næringsutvikling i Nord-Norge, men Svalbard er ikke Nord-Norge, i følge KRD. Tre år senere gikk Unis sammen med Store Norske og statlige SIVA om et selskap for kunnskapsbasert næringsutvikling. Initiativet strandet fordi SIVA ikke fikk bruke distriktsutviklingsmidler på Svalbard. I følge KRD er ikke Svalbard distrikt heller.

I min naivitet trodde jeg kulldriften fikk ti nye år i Svalbardmeldingen. Motstanderne er av en annen mening. Hver gruve er en ny slagmark. Energiforsyningen virker det som ingen helt tør å ta tak i. La gå at vi innfrir kravet fra Klima- og forurensningsdirektoratet, der har vi ikke noe valg, men hva med den langsiktige løsningen? Hvor lenge holder kraftverket? Jeg ser ikke en gang at saken utredes.

Hensynet til miljøet er hovedargumentet i de store stridsspørsmålene på Svalbard. Det både skjønner jeg og ikke skjønner. Jeg har aldri vært et sted hvor miljøbevisstheten er så høy. Folk på Svalbard er stolte av naturen og miljøet. Reiselivet har et forbilledlig forhold til det. Kritikerne av reiselivet får ikke med seg at turistene

kommer tilbake med stjerner i øynene og reiser hjem som miljøambassadører. Unis har miljøvennlig adferd som del av formålsparagrafen:

«All education and research at Unis satisfies the provisions of the Svalbard Environmental Act. We take pride in performing our activities with a minimum of environmental impact.»

Kan det sies vakrere?

Justisdepartementet er Svalbarddepartementet. Justisminister Knut Storberget er vår gode venn. Han loser oss gjennom grumsete farvann og sørger for at ingen lider nød. Han til og med setter ned skatten. Men ser vi ikke en glidende utvikling bort fra myndighetsrollen og mot en rolle som fredsmekler? Knut balanserer interessene på en forbilledlig måte, men er det bare jeg som synes at han mener mindre og mindre selv? Departementer og direktorater vil gjerne fjernstyre Svalbard fra fastlandet, og Knut står der i hvit skjorte som en dommer i bokseringen og holder kamphanene fra hverandre. Resultatet blir – status quo.

Unis ble etablert for å være det tredje beinet for Longyearbyen. Også samfunnsansvaret er nedfelt i formålsparagrafen. Vi etterlever rollen ved å kreve at våre ansatte bor og virker i Longyearbyen og bidrar til utviklingen av samfunnet. Men Unis er en sårbar konstruksjon. Vi trenger et velfungerende samfunn rundt oss. Og vi ønsker oss et dynamisk samfunn der kreative mennesker kan få utfolde seg. Unis-ansatte representerer en ny ressurs i Longyearbyen som både lokale og nasjonale myndigheter bør respektere og dra nytte av. Byen trenger en vårløsning, og ansatte og studenter ved Unis står klare til å bidra.

Personlig har jeg hatt seks gode år i Longyearbyen. Jeg har fått muligheten til å reise rundt på øygruppa og har med meg hjem opplevelser som har gjort livet rikere. Når folk spør hvordan det har vært, svarer jeg at dette har vært de mest spennende årene i mitt liv. Og jeg mener det. Denne artikkelen viser at jeg til tider har vært amper. Men når Hiorthfjellet troner mot meg i midnattssol eller månelys, da sprekker irritasjonen som trollet.

Gunnar Sand
Longyearbyen

- Leserinnlegg må være oss i hende innen onsdag klokken 15.00.
- Innlegg må ha navn og adresse.
- Vi forbeholder oss retten til å forkorte og redigere innlegg.

Den politiserte forskningen

Unis-direktør på slutt - del 2

SØROVER: Gunnar Sand er i ferd med å avslutte sitt opphold på Svalbard som administrerende direktør ved Unis. I den anledning har han skrevet fire kronikker. Her er den andre. FOTO: BIRGER AMUNDSEN

Svalbard er Norges flotteste forskningslaboratorium. Bare fantasien setter grenser for hva vi kan få til her. Dessverre er forskningen i nord også brikke i et diffust politisk spill.

Da Unis for alvor ble satt på den politiske agendaen i 1992 var motforestillingene mange. Den viktigste var denne: Er det mulig å etablere en institusjon for forskning og høyere utdanning i et kullsamfunn med tusen mennesker på 78 grader nord? Svaret var et klart nei fra svært mange.

Flere kjente politikere var involvert i prosessen, blant dem Gudmund Hernes, Kirsti Kolle Grøndahl og Tora Aasland. Sammen drev de prosessen frem. Unis tok imot de første 23 studentene i tredje etasje i Næringsbygget i september 1993.

Konseptet var gjennomtenkt: Unis skulle tilby undervisning og bedrive forskning basert på Svalbards geografiske plassering i høy-Arktis og de fortrinn det ga. Dette ble snart definert som felt- og forskningsbasert utdanning med Svalbard som naturlaboratorium.

Det var klart helt fra starten at Unis ville bli unikt, også internasjonalt. Ingen andre land har utnyttet landområdene i nord til universitetsstudier. Unis sitt langsiktige mål om å bli et internasjonalt ledende senter for arktiske studier er realiserbart. Vi gleder oss over at målet gjentas både i Svalbardmeldingen og statsbudsjettet.

Vårt ambisiøse mål er dermed blitt et mål for nasjonen.

Forskningsområdene har vokst med årene. Tiltæringen har vært kreativ. Feltlaboratorier er blitt et begrep. Det handler om å studere prosessene der de er. Naturen instrumenteres og utforskes. Vi snakker om feltlaboratorier knyttet til isbreer, permafrost, fjorder, havstrømmer, vegetasjon, erosjon og skred. Aktivitetene foregår over hele Svalbard.

De unike forskningsmulighetene virker som en magnet på det internasjonale forskermiljøet. Mange har etablert seg med egne stasjoner i Ny-Ålesund, Barentsburg og Hornsund. Andre søker stedlige samarbeidspartnere ved Unis eller Norsk Polarinstittutt. I 2010 tok Unis imot rundt regnet 150 nasjonale og internasjonale forskere som bidragsyttere til undervisningen.

I tillegg kommer forskernettverk som ARC'OS (marinbiologi), SAMCOT (arktisk teknologi) og Longyearbyen CO2-lab (CO2 lagring). Kjell Henriksen Observatoriet på Gruve 7-fjellet har 16 leietakere fra 9 land. Unis tok imot 400 studenter fra 32 land i 2010.

Så slår politikken inn:

- Regjeringen ønsker å bygge et «verdensledende» forskningsmiljø på is og klima og legger det til Tromsø. Det er lite is i Tromsø. Prosessen unndras åpen konkurranse.
- Et nytt stort isgående fartøy skal være Norges spydspiss i fremtidig polarforskning. Utdanningens behov ofres. Unis jobber i tre år for å få utdanningen tilbake på kartet.
- Unis leder arbeidet med å få Svalbard inn på det europeiske veikartet for forskningsinfrastruktur (SIOS). Straks det lykkes, flyttes prosjektansvaret til Oslo.
- Det lages regler for hvem som kan få forske på hva i hvilke områder. Uttrykk som «forvaltningsrelevant forskning» dukker opp. Unis inkluderes ikke i begrepet.
- Store deler av Øst-Svalbard foreslås stengt for all ferdsel, inkludert grunnforskning og utdanning, ut fra et diffust behov for uberørte områder. I mangel av gode argumenter hørster man støvet av «føre-var»-prinsippet.

Det er vanskelig å komme utenom at det er én institusjon Unis stadig har interesse-

konflikter med, nemlig Norsk Polarinstittutt. NP er en underlig konstruksjon med mange hatter. Den ene dagen konkurrerer vi med dem om forskningsmidler, dagen etter møter vi dem som faglig rådgiver for sysselmannen eller politisk rådgiver for Miljøverndepartementet. NP er pådriver for å etablere «store uberørte villmarksområder» på Øst-Svalbard, men skal samtidig være røder for det nye isgående fartøyet. Som direktorat har NP en plass i Det interdepartementale polarutvalget. Dette samrøret av roller er ikke sunt.

Jeg må legge til at vi har et utmerket samarbeid med forskerne i NP. Flere av dem bidrar til undervisningen ved Unis og deltar i felles forskningsprosjekter. Vi arbeider også godt sammen med logistikkavdelingen i Longyearbyen. På «golvet» fungerer relasjonen bra.

Universitetene viser stigende interesse for Svalbard. I takt med klimaendringer og økt økonomisk fokus på nordområdene, øker også forskningsinteressen. I år sluttet tre nye universiteter seg til Unis-samarbeidet, nemlig Stavanger, Nordland og Ås. Dermed har Unis syv nasjonale partnere.

I følge den nye samarbeidsavtalen skal «partene utnytte kombinasjonen av universitetenes vitenskapelige tyngde og Unis sine komparative fortrinn, gitt av lokaliseringen på Svalbard, til å innta lederroller i internasjonal polarforskning.» Statsråd Tora Aasland var til stede da avtalen ble undertegnet og fremhevet Unis sin rolle som universitetenes forlengede arm inn i Arktis.

Når jeg blir spurt om det viktigste som har skjedd ved Unis i mine seks år som direktør, trekker jeg frem den nye avtalen. Godt samarbeid med universitetene er vår viktigste suksessfaktor. Men det er en skjær konstruksjon som fort kan slå over i konkurranse. Samarbeidet må derfor forvaltes med omtanke. Blir det konkurranse, er Unis dømt til å tape.

Utdanning og forskning er kommet til Svalbard for å bli. Potensialet er enormt. En viss opprydding hadde imidlertid vært på sin plass. Jeg ønsker meg en mer offentlig forsknings- og forvaltningspolitikk slik at mine etterfølgere kan få bruke mer krefter på fag og mindre på det politiske spillet.

Gunnar Sand
Longyearbyen

Leserbrev

Kampen om klimaet

Unis-direktør på slutt - del 3

SØROVER: Gunnar Sand er i ferd med å avslutte sitt opphold på Svalbard som administrerende direktør ved Unis. I den anledning har han skrevet fire kronikker. Her er den tredje. FOTO: BIRGER AMUNDSEN

Klimapolitikken har aldri vært bedre faglig fundert. Klimaforskningen på Svalbard har aldri vært bredere. Samtidig er interessen hos folk flest på et lavmål. Hva skjedde?

Da den store SIOS-søknaden (Svalbard Integrated Arctic Earth Observing System) ble skrevet høsten 2007, var interessen for klimaet og bekymringen for den menneskeskapte oppvarming på sitt høyeste. Politikerne snakket ustoppelig om klima og overgikk hverandre i å sette ambisiøse mål. Avisene var fulle av bekymringsmeldinger og klimadebatten gikk i alle kanaler. Knappt en kveld passerte uten at en trist og motløs isbjørn sto frem på TV-skjermen, skuende ned i vannet fra et smeltende isflak.

Dette var bakteppet da Kim Holmén (Norsk Polarinstitutt) og jeg reiste til Brussel for å selge SIOS-konseptet til EU. Det var liten tvil om at vi traff både politikerne og den generelle tidsånden hjemme. SIOS gikk rett inn.

Formålet med SIOS var å utvikle et komplett observasjonssystem, på og rundt Svalbard, for overvåking av miljø- og klimaendringer. Begrunnelsen var at Arktis er anerkjent som den regionen hvor klimaendringer kommer først og går

raskest. Interessen for SIOS ble etter hvert enorm. 27 institusjoner fra 14 land sluttet seg til prosjektet.

2007 var også starten på Det internasjonale polaråret. Norges forskningsråd stilte 300 millioner kroner til disposisjon for det som skulle bli norgeshistoriens største klimaforskningsprogram rettet mot de polare områdene. Andre land gjorde tilsvarende satsinger. En stor del av aktivitetene foregikk på Svalbard.

Så snudde stemningen: Forventningene var skyhøye da forskere og politikere reiste til København i desember 2009 for å enes om en klimaavtale, men de kom raskt ned på bakken. USA og Kina vegret seg mot forpliktende tiltak, dermed meldte også andre seg ut. Verdenssamfunnet var ikke rede til en slik avtale. Isbjørnen til Olaf Storø sto der nede og demonstrerte på sitt vis, uten at det hjalp nevneverdig.

Det bidro til den politiske klimaendringen at media begynte å pirke i forskernes rapporter. Der fant de feil, tvil og usikkerheter. Skepsisen bredte seg i opinionen og tilliten til klimapolitikken sank – også i Norge. To år senere kan vi konstatere at skepsisen fortsatt lever.

Hvorfor skjedde det? Kineserne gjorde det klart at økt levestandard for massene hadde prioritet fremfor kutt i utslipp av klimagasser. I USA vokste det frem en politisk fløy, Tea Party-bevegelsen, som avviste kunnskapsgrunnlaget. Og når utslippsnasjon nummer 1 og 2 hopper av, hvorfor skal da andre kutte?

Her hjemme skylder mange på de såkalte klimaskeptikerne. De beskyldes for å undergrave tilliten til klimaforskningen. Er det riktig? Jeg tror ikke det. Skepsis er sunt. Jeg tror ansvaret for at klimasaken mistet mye av sin oppslutning hviler like mye på forskere og politikere som oversolgte budskapet. Som Unis-direktør ble jeg stadig oppsøkt av fremstående politikere som kom til Svalbard for «med egne øyne å se at isen smelter».

På Svalbard lever klimaforskningen som før – ganske uberørt av politiske svingninger. Fysikere følger de store prosessene fra øvre atmosfære og ned i havdypene, biologer følger livet til vanns og på land og logger endringer gitt av høyere temperatur, glasiologer følger isbreene, teknologer jobber med tiltak, mens geologer samler informasjon om tidligere tiders klima.

Kontakt oss på post@svalbardposten.no

- Leserinnlegg må være oss i hende innen onsdag klokken 15.00.
- Innlegg må ha navn og adresse.
- Vi forbeholder oss retten til å forkorte og redigere innlegg.

Når jeg i kraft av Unis-direktør tar imot besøkende delegasjoner vektlegger jeg alltid kompleksiteten i klimasystemene. Klimaprosessene er uhyre sammensatte, det er mye vi ikke vet. Naturlige variasjoner har pågått fra tidenes morgen, og før vi forstår dem, er det vanskelig å sette to streker under svaret for hva som er menneskeskapt. Det er min opplevelse at økt forståelse for kompleksitet og usikkerhet styrker oppslutningen om klimasaken. Enkle skremmebilder skytes så altfor lett ned.

Svalbard er et unikt laboratorium for klimaforskning. Når SIOS forhåpentligvis blir virkelighet om to-tre år, er det min visjon at den nye (og gamle) forskningsinfrastrukturen følges opp med et bredt anlagt forskningsprogram, gjerne internasjonalt, som systematisk utforsker klimaspørsmålene og kontinuerlig sammenfatter resultatene. De beste forskerne må motiveres til å delta gjennom åpen konkurranse om midlene og åpen tilgang til resultatene.

Studentene må ha en sentral plass som brukere av laboratoriet. Studenter som tar deler av sin utdanning på Svalbard, vil ha de beste forutsetninger for å forstå sammenhengene i naturen. I strategiplanen har Unis skrevet at vi utdanner fremtidens arktiske eksperter.

Det er i en slik kontekst jeg ser Svalbards fremtid som forskningsplattform. Svalbard er det eneste stedet nord på kloden som har en ferdig utbygd infrastruktur og som kan understøtte forskningsprogrammer av den størrelsen vi her snakker om. Svalbard er også gitt usedvanlige forskningsmuligheter gjennom sin geografiske plassering mellom havstrømmer og magnetfelt, og med et vell av klimatiske parametere. Svalbard er et stortilt, internasjonalt senter for klimaforskning som kan adressere de store spørsmålene i hele sin bredde. Hvis det gjøres riktig, vil Svalbard også anerkjennes som et klimalaboratorium det kan festes tillit til.

I et slikt bilde er det naturligvis et bomskudd å gå motsatt vei; å legge store deler av øygruppa øde som et «referanseområde for forvaltningsrelevant forskning». Det vil være å kaste en fantastisk spennende mulighet rett ut av vinduet.

Gunnar Sand
Longyearbyen

Leserbrev

Kontakt oss på post@svalbardposten.no

- Leserinnlegg må være oss i hende innen onsdag klokken 15.00.
- Innlegg må ha navn og adresse.
- Vi forbeholder oss retten til å forkorte og redigere innlegg.

Svalbard til stas eller nytte?

Unis-direktør på slutt - del 4

SØROVER: Gunnar Sand er i ferd med å avslutte sitt opphold på Svalbard som administrerende direktør ved Unis. I den anledning har han skrevet fire kronikker. Her er den siste. FOTO: BIRGER AMUNDSEN

Stormaktene posisjonerer seg for å få del i ressursene i Arktis. Norge har som eneste land en ferdig utbygd infrastruktur her. Skal vi bruke konkurransefortrinnet eller skal vi legge det øde?

Det vakte oppsikt da EU-parlamentets visepresident Diana Wallis åpent utfordret det norske synet på suvereniteten rundt Svalbard. Rapporten var «uoffisiell», men innholdet var ikke til å misforstå. Wallis vil ha spørsmålet opp på den internasjonale agendaen. Utspillet kom kort etter at russiske myndigheter reagerte kraftig på kystvaktas behandling av en russisk tråler i vernesonen. Bakteppet er åpenbart: Stormaktene posisjonerer seg i forhold til ressursene i Barentshavet.

Det skjer mer i Nordområdene enn noen gang siden Den kalde krigens dager. USA, Canada og Russland orienterer seg nordover mot Polhavet, danskene utforsker mulighetene på og rundt Grønland, mens EU utvikler sin egen arktiske strategi. Selv stormaktene i Sørøst-Asia trekker nordover på nybygde isbrytere.

Petroleumsressursene trekker mange av dem. Mer enn 20 prosent av verdens oppdagede ressurser forventes å ligge i

Arktis. I tillegg kommer mineralforekomstene, fiskeressursene og transportmulighetene som åpnes når isen trekker seg tilbake.

Norge har bedre forutsetninger enn noen for å utnytte ressursene i nord. Vi rår over store områder, står på god fot med våre naboer, og er ledende på teknologi. Bærekraftig utnyttelse av ressursene i nord blir krevende, med eller uten is, men Norge er godt forberedt. Norge har både kompetansemessige og geografiske fortrinn. De strenge miljøkravene fra Nordsjøen tar vi med oss nordover.

Svalbard ligger midt i smørøyet for flere av aktivitetene som kommer til å dominere agendaen i nord de neste hundre år. Svalbard er et unikt laboratorium for å utvikle og teste teknologier for arktiske operasjoner. Det har også russerne oppdaget. Unis har stor pågang fra russiske forskningsmiljøer som vil samarbeide, blant dem Gazprom sitt forskningsinstitutt.

For petroleumsnæringen gir Svalbard muligheten til å studere strukturene på land. Særlig de østlige delene av Svalbard er interessante med hensyn til å forstå geologien i Barentshavet.

Mineralutvinning er et kapittel for seg. Kanadierne og grønlenderne har satt mineraler høyt på agendaen. Det er en uttalt strategi også for Nord-Norge. Norges geologiske undersøkelse har fått 100 millioner kroner for å kartlegge ressursene der. Svalbard er unntatt fra kartleggingen, til tross for spennende, geologiske forutsetninger. Store Norske tilpasser seg og leter etter mineraler i Finnmark i stedet. Leonhard Nilsen & Sønner vinner oppdrag på Grønland og bruker kompetansen sin der.

Med tanke på fremtidige transportruter kan Longyearbyen bli den perfekte hub. Beredskap i forbindelse med redningsoperasjoner og oljevern er på agendaen, kommersiell tjenesteyting i mindre grad. Potensialet er uansett enormt. Noen få posisjonerer seg, deriblant Pole Position med Terje Aunevik i spissen.

Så langt er alt vel: Regionen er spennende og mulighetene mange. Spørsmålet er hva som skjer? Hva tenker politikerne om den fremtidige bruken av Svalbard? Skal vi bruke øygruppa som konkurransefortrinn i en offensiv strategi for å utnytte ressursene i nord, eller er politikken å begrense aktiviteten mest mulig? Skal vi ha Svalbard til stas eller nytte?

Det er påtagelig hvor lite Svalbard har syntes i de første versjonene av regjeringens nordområdestrategi. Nordområdene skal være regjeringens viktigste strategiske satsing i utenrikspolitikken, men strategien slutter et sted sør for Bjørnøya. Lenger nord mangler ambisjonene. Det eneste visjonære, politiske utspillet de siste årene har vært Miljøverndepartementets forslag om å plassere Svalbard på Unescos verdensarvliste.

Det siste reiser en rekke viktige spørsmål: Hva betyr en søknad til Unesco? Øker eller begrenser det handlefriheten? Avdelingsdirektør Berit Lein i Direktoratet for Naturforvaltning stilte spørsmålet i Svalbardposten i sommer om en åpning av ny gruve i Lunckefjell er forenlig med en verdensarvnominasjon? Her må vi få vite mer. Vi kan ikke ende i en situasjon hvor bordet fanger, uten at vi har tenkt nøye gjennom og akseptert konsekvensene. Blir prisen for høy må vi ha mot til å avstå.

Vil vårt kjære naboland reagere negativt på en mer offensiv, norsk strategi på Svalbard? Nepe. Johan Petter Barlindhaug skrev i en kronikk i Stavanger Aftenblad for en tid tilbake at de aller fleste russlandskjennere er enige om at det er få ting russerne respekterer mer enn en «motpart» som er tydelig på å ivareta egne interesser.

Jeg skriver denne siste av fire artikler i Svalbardposten uten å vite hva som kommer i regjeringens Nordområdemelding. Den skal være rett om hjørnet. Kanskje blir jeg gledelig overrasket over spensten i meldingen? Det håper jeg inderlig. Men: Om meldingen tar til orde for en mer offensiv utnyttelse av Svalbard, er det viktig at rammevilkårene tilpasses deretter. Svalbardmiljøloven er ingen stopper hvis den følges med forstand, men en del av de andre politiske signalene kan være det.

I det jeg pakker sekken og reiser på slutt etter seks år, konstaterer jeg at jeg er stolt over den norske forvaltningen av øygruppa. Jeg slutter helt og fullt opp om at Svalbard skal være et av verdens best forvaltede villmarksområder. Men Svalbard kan også være plattformen for en offensiv utnyttelse av ressursene i Arktis. Det er ingen motsetning. Målene er absolutt forenlige.

Gunnar Sand
Longyearbyen